

NÖBET Mİ, NİMET Mİ?

İçel'de bir eczacı odası kurulması fikrinin nöbet listesi hazırlanması sorunundan çıkıp, bu sorunu en adilane çözmek için gerçekleştirildiğini ifade etmem bilmem ki fazla iddialı konuşmak mı olur?

Aslında sorun Mersin'in olmayıp, yurt düzeyinde eczane sayısının çok büyük bir hızla arttığı orta büyüklükteki yerleşme merkezlerinin hepsinde yaşanan olaydır. Konu, çorba kasesine uzanan kaşık sayısındaki beklenmeyen artış veya bölüşülen pastadan en büyük dilimi değilse de küçük te olmayan bir dilimi alabilmektir. Nöbet madem bir külfettir ve eşitce bu külfete katlanılmaktadır, o halde nimeti de hakça bölüşülmelidir. Ama bu nasıl mümkün olacaktır, gündüzü eşit olmayan dağılım geceleri nasıl eşitlenebilecektir?

Nöbetin Mersin'de ciddi sorun olması onbeş yıl kadar önce başlar. T.E.B. ile Sağlık Bakanlığı arasındaki bir centimenlik anlaşması gereğince nöbet listeleri Eczacı Odaları veya onun temsilciliklerince hazırlanmakta mahallin Sağlık Amirliği'nce onaylanarak yürürlüğe konmaktadır. Uzun yıllar liste hazırladığım için bu işteki güçlük ve imkansızlıkları çok iyi bilirim.

Otuz eczaneye nöbeti dengeli dağıtabilmek için üç arkadaş otuz saat çalışırız, neticede yirmibeş ayrı telefonla tenkit edilir sitem bombardımanına tutulursunuz. Telefon veya sitem etmeyen beş arkadaş ise nöbet eşlerini beğendiğinden değil, size acıdığandan veya telefonu arızalı olduğundandır. Listenizin yüzde elli tasvip göreceği bir yöntemi geliştirebilmenin gayreti yeterli değildir. Dağılım, Sağlık Müdürlüğü ve en önemlisi halk tarafından da adil bulunmalıdır. Enteresan olanı ise bu üç ayrı birim aynı listeden ayrı anlayışta adalet bekler.

Bugün Mersin'de eczane sayısı yüz otuzun üstündedir ve aynı kavga devam etmektedir. Yönetim, bir ön tedbir olarak öğle tatilini kaldırmakla,

nöbet cazibesini azaltarak reaksiyon gerilimini kısmen azaltmış olmaktadır. Nöbetçi sayısını arttırmak ta tansiyonu düşürmekte ama adil dağılım sağlanabilmekte midir?

Artık çok adil bir dağılımın imkansızlığını da hemen herkes kabul etmiştir. Ne var ki toplum listede sivrilikler istenmemektedir. Sivriligi çok listeler gerçekten yönetimi de çok yıpratmakta, üyelerinde yönetime güvenini sarsmaktadır.

İnancımız o ki, çok adil bir liste imkansızdır, ancak bu listeye sivriliklerden arındırmak hiç te güç değildir. Bu görev de yönetime talip olmakla ateşten gömleği sırtına geçirmiş olan yöneticilerimize düşmektedir. Bu şarttır ancak yeterli de değildir. Yönetim bu konuda değişmez ilkelerini saptayıp, üyelerine açıklamalı ve bu ilkeler bir anayasa gibi kolayca değiştirilemeyip, gelecek diğer yöneticilerce de dikkate alınmalıdır. Yönetim ancak bundan sonra anlayış beklemeye hak kazanacaktır.

Eczacılar da artık bilmektedirler ki, nöbet faktörü dikkate alınarak eczane açılmaz, gündüzünde sağlanamayan eşitlik nöbette hiç sağlanamaz, hele hele nöbet bir nimet vesilesi hiç değildir. Maddi karşılığı kasadan alınamayan bir nöbetin, yurdumuzda en muntazam verile-gelmekte olan bir amme hizmeti zincirinin bir halkasını oluşturmuş olmanın manevi hazı ile de tatmin olabilmeliyiz.

Ecz. H. Yılmaz MANAV

BİR ANI, BİR ÖNERİ

Çeyrek asır kadar önce A.Ü.Eczacılık Fakültesi Dekanlığı başlıklı sarı zarfı açarken yaşadığım merak ve heyecanı o günkü sıcaklığı ile hep hatırlarım. Ben kendimi düzenli sistemli, yönetime saygılı bir öğrenci sayardım ama, bu sarı zarf ta neyin nesi idi?

Zarftan çıkan rahmetli Dekan Prof. Dr. Muzaffer Atasahungil imzalı bir teşekkür notu idi. Hocamız derslerdeki başarıma değil, benim hiç te önemsemediğim bir davranışımı kutluyordu.

Bir eski kitapçada tesadüfen bulup satın aldığım 1930 Kodeksini Fakültem kitaplığına hediye etmiştim daha iyi saklanır düşüncesiyle. İşte buna teşekkür ediyordu koca Dekan.

Ülkemizde müzeciliğin geçmişi pek uzun değildir ama kısa sürede çok uzun yol katettiğimizi de görüyoruz. Mesleğimizde de İstanbul ve Hacettepe Eczacılık Fakültelerinde bir Eczacılık Müzesi kurulduğunu ve tüm yurttan buralara eşya ve belge aktığını biliyorum. Bölgemizde de mülkiyetine sahip olduğumuz Eczacı Odası binasında bir camlı dolabı bu tip belge eşya ve dokümana ayıramaz mıyız? Burada neyi mi saklayıp teşhir edeceğiz?

Bölgemizde tarihi işlevini bitirip, kapatılmış devredilmiş pek çok eczanenin eski antika niteliğindeki ilaç şişeleri, porselen veya pirinç havanları, spatüller, mezarlıklar, pilül kâhpları, renkli ve son derece orijinal prodüi kapları, reçete kayıt defter kâhpları, eski kodeksler, eski reçeteler, atıl teraziler vs. vs...

Oda, böyle bir öneriyi kabul ederse ben elimdeki 1920 Fransız Farmaköpesini hediye ederek bir kampanyayı başlatmak istiyorum. Ancak tabii bütün belge ve eşyalar demirbaşaya kaydedilip titizlikle korunmak şartıyla. Silifke'deki tarihi Cumhuriyet Eczanesi tasfiye edileli yıllar olmuştur ama Tunç Bayer'in rahmetli babasının hatıraını

yaşatmak için kampanyaya çok sıcak bakacağımı ümit ederim. Keza Mersin'deki Eski İstikamet Eczanesi tasfiye edileli çok olmamıştır. Ecz. Ülkü Turp, tarihi Zafer Eczanesi yirmi yıl kadar önce devralmıştı. Kendisi burasını tasfiye etti ama, vereceği şeyler olabilir sanıyorum. Mersin'de bir dönem olarak bilinen Ecz. Etem Bey'in evlatları bu amaçla ziyaret edilebilir. Tarsus'ta Hakkı Sucugil'in de vereceği şeyler elbet olacak ve bu maya tutacaktır. Böylece bu belge ve eşyalar mesleği devam ettirmeyen ailelerde kaybolup gitmekten kurtulacak, gelecek nesillere itina ile aktarılmış olacaktır.

Ecz. H. Yılmaz MANAV

İçel ecza deposu

TİCARET VE SANAYİ A. Ş.

ECZACI
MESLEKTAŞLARIMIZA
SAĞLIK ve
BAŞARILAR DİLER

Tel: 14715 - 20925 - 31056
İstiklal Cad. 149 Sok. No: 8 MERSİN